

Зміст

За сестрою	3
Козацька помста	78
Малолітній	152
Чайковський Андрій Якович (<i>біографія</i>)	328

За сестрою

I

На правому березі ріки Самари, яких десять миль від Дніпра, лежало українське село Спасівка. Даремно шукав би хто його в теперішню пору. Воно пропало. Зруйноване, поросле травою, як багато-багато інших тогочасних українських осель.

Спасівка не відрізнялася своєю долею від інших осель. Так само була подібна своїм зверхнім виглядом до інших осель: такі самі хати з дерева та глини, вкриті соломою або очеретом.

Хати стояли рядком віконцями на південь, оточені огородами та садками. Посередині села великий майдан, де стояла невеличка дерев'яна церква, а побіч неї вбоге попівство.

Не було тут видно якоїсь заможності. Кожний клав таку хатку, щоб легше перед холодом і спекою захиститися, а більш нічого. Нікому не снилося будувати гарних домів з хоромами, бо ніхто не знав, що завтра станеться, чи його праця відразу не спопеліє. То були страшні часи татарських набігів на Україну.

В тих часах вибирали люди під свої оселі такі місця, які, на їх гадку, давали б найпевніший захист перед ворогом та в яких можна б знайти найвигідніші умовини до життя: отож недалеко води або над водою, а відтак близько лісу або очерету, де б на випадок татарського набігу найбезпечніше скритися та втекти від поганської неволі.

Спасівку заложили на тому місці, бо там найшли цілий терневий гай, та й до Дніпра було недалеко, а там росли великі ліси, звідкіля можна було набирати досить дерева.

Першою роботою спасівчан, що тут поселилися, було пробувати серед терневого гайку круті стежки та покопати ями на сховок свого добра на випадок якогось татарського набігу.

Розмеживши відтак землю на оселі, вони обставились густим дубовим частоколом.

Ця праця тривала кілька років, заки хати стали готові й село розжилося як слід.

Спасівчани зайшли сюди з-за Дніпра, також по татарським погромі, а що станули на тому місці на самого Спаса, то й прозвали своє село Спасівкою.

В той час, як починається наше оповідання, Спасівка була вже старшим селом. Вказували на це старі, зеленим мохом порослі стріхи, втоптані вулиці, стара церковця і чималий цвинтар із дерев'яними, почорнілими від старости похиленими хрестами; а далі навкруги частоколу повиростало чимале терня, з чого спасівчани дуже раділи, бо це також спиняло доступ до села незгірш частоколу. Лише дві прогалини були на противних кінцях, зачинені воротами.

Спасівчани жили тут, наче в якій фортеці. Були вони козацького роду, то й розуміли вагу небезпеки й були настільки обережні, що на кожную ніч ставили чергою вартових при обох воротах, щоб їх ворог не напав зненацька.

До того вони ще умовились із сусідніми селами, щоб у кожному були на поготівлі бочки із смолою, які на випадок татарського набігу треба запалити й так остерегти інших перед небезпекою.

Такий лад завів у селі старий досвідчений козак, що прийшов сюди з першими поселенцями. Та хоча старий Охрім уже давно лежав у сирій землі, то спасівчани й далі придержувались тих звичаїв.

Та якось спасівчанам до тої хвилини жилось безпечно. Чи Спасівка не лежала на татарському шляху, чи з якої іншої причини, досить, що до тепер ніщо її не тривожило. Спасівчани жили безпечно, орали землю, годували худобу й кохали пасіки, славні на цілу Задніпрянщину, та позаводили гарні сади.

В Спасівці жив славний козацький рід Судаків. Вони славились тим, що не було між ними одного, який не був би на Січі між низовим товариством. Із цього виходило, що було їх мало. Багато з них полягло в боях, багато пішло в неволю, а жіноцтво переходило до інших родів.

Тому то ці Судаки, що остались живими, багатіли на ціле село і з того були в усіх у великій пошані.

Рідня Судаків у той час складалася з старого діда Андрія — яких 70 років, його сина Степана, жінки Палажки, двох синів Петра й Павла та дочки Ганни.

Властиво, Петра тоді вже не було дома. Пішов на Запоріжжя.

Другому синові Павлові було п'ятнадцять, а дочці Ганні тринадцять років. Поки діти були молодші, цілим господарством клопоталися Степан із жінкою. Дід Андрій пильнував пасіки, наглядав хати й дітей. Уважав за свій обов'язок привчити Павлуся до лицарського ремесла. Отже, вчив його їздити на коні, кидати списом та арканом, стріляти з рушниці та з лука й орудувати шаблею.

В інших хвилинах розповідав йому про Запоріжжя, про козаків, їх звичаї та про походи й пригоди із свого життя.

Діти слухали залюбки оповідань дідуся, а Павлусеві снилися відтак бої з татарвою, широкий степ, і він мріяв усе про те, коли то й він підросте та стане славним козаком. Павлусь і Ганна дуже любилися. Він її вчив потай діда тих усіх штук, яких навчився від дідуся, бо дідусь усе говорив, що це не жіноче, а козацьке діло.

Від цих оповідань вироблялася в Павлуся завзята козацька вдача. В такому молодечім пориві робив він не одне таке, за що хотіли його батьки покарати. Тоді він утікав або до діда в пасіку, або в тернину, звідки не виїшов би ні за що в світі, хоч не раз бував дуже голодний.

Тоді вже Ганна просила за нього, так уже просила, так плакала, поки не випросила вибачення.

Тоді бігла в тернину. Вона одна знала, де Павлусь ховався, і звіщала йому добру новину.

Верталися разом додому веселі й щасливі...

Батько, звичайно, в такому випадку грозив Павлусеві пальцем, а до Ганни промовляв:

— Козир-дівка! Тебе лише в посли слати...

З цього завелася між дітьми така любов, що одне без одного жити не могло і, здається, не було нічого такого, чого б не зробив Павлусь для Ганнусі...

Було це одної літньої неділі в червні.

Люди поприходили вполудне з церкви.

На дворі стояла гарна погода. Пообідавши, розійшлися спочивати. Старі полягали в холодку під деревиною,

жінки порались із посудом, а молодь проходжувалася по майдані. Так тривало, поки не задзвонили до вечірні.

Тоді все, що могло ходити, пішло до церкви. Та церква була маленька й не могла всіх помістити.

Тож хто приходив пізніше, ставав або сидав під церквою. Парубки йшли на дзвіницю, а дівчата ставали гуртками по другому боці.

По вечірні розбрелися всі по майдані. Старі посідали на призьбах під хатами або таки на траві. Недалеко церкви сиділи, балакаючи, старші жінки.

Дітвора ганялась по майдані, а парубки, засунувши бадьоро шапки на одно вухо, проходжувались повагом по вулицях, зиркаючи за дівчатами, що теж оподалік збиралися й ладилися заводити вулицю.

Як тільки сонце перестало пекти, взялися дівчата за руки й почали співати пісень. До них наблизилися парубки і стали собі ж підтягати.

Пісня притягнула і старих людей. Вони теж окружили молодих, придивляючись до їх забави, хоч була така звичайна річ в українському селі, яка кожного літа в неділю або свято повторялася. Оподалик від того гуртка те саме робило молодше покоління Спасівки: діти недолітки, хлоп'ята й дівчата. А все те в святочних строях, вмите та вичесане, завітчане й прибране.

Любо було глянути.

Навіть панотець Амвросій не видержав і вийшов на майдан подивитися на вулицю та послухати пісень.

Над самим вечором пригнали пастухи худобу з пасовища.

Знову новий образок. Пастухи вигукували й заганяли товар у ворота. Поважні корови та воли, гойдаючи головами, йшли до своїх загород. Вівці мекали, тиснулися в гурток, а коні розбіглися по майдані та скубали траву.

Корови й не гадали виминати вулиці, а йшли в саму середину між дівчат. Настав великий крик і сміхи, усе розбрелось. Дід Андрій сидів із сусідом Панасом на призьбі. Покурюючи люльки, розмовляли про господарство.

— Цього року, мабуть, урожай буде, — каже Панас.

— Дай Господи! Щоб лише в злу годину не вимовити...

— Ходив я сьогодні вранці в царину, — аж душа радіє, таке все повиростало.

— Щоб хоч сарани не було...

— От і не говори! Хай свята Покрова заступить, — сказав Панас і перехрестився...

— Та я цього не бажаю, але всяко буває...

В цій хвилині надбіг гурток малих хлопців, що гнались за дівчатами ровесницями та вигукували, сміючись...

— Мурашки, ховайте подушки, татари йдуть...

— Не викликуй чорта з пекла! — гукнув дід Андрій.

Та хлопці на це не зважали, а ганяли далі. Один хлопець піймав Ганю за плече та так сіпнув, що дівчина впала на землю. В цій хвилині прискочив до нього Павлусь і схопив за в'язи.

— Як ти смієш? Це моя сестра...

Цей обернувся і вхопив Павлуса теж.

Стали борикатися.

Павлусів противник був старший і дужчий. Він ухопив Павлуса півперек і тиснув цупко руками. Оба червоні, мов буряки, стали змагатися. Зараз обступили їх інші і придивлялися, хто кого переможе, хоч усім здавалося, що Павлусь не дасть ради.

Та воно не так сталося. Павлусь підніс вгору свого противника та, як лише цей відстав від землі, розмахнув ним і кинув на землю.

Тому стало соромно і лежачи ще, він став Павлуса бити кулаками...

— Гов! Півні! — гукнув якийсь парубок і вмить розірвав воюючих... — Досить з вас, обидва ви славні козаки будете...

Хлопців наче б водою обілляв...

— Не зачіпай Гані, — говорив Павлусь, — ніхто не сміє її торкнути, а то поб'ю...

— Хіба ж вона мальована? Чого лізе до гурту таке «не чіпай мене»...

— Павлусю, ходи сюди! — закликав дід Андрій...

— Воно гарно, що ти за сестрою так обстоюєш, та бач, він це невмисно, а випадком... ну досить... спати час...

І всі стали розходитися до дому. Тепер залунала пісня по цілому селі між хатами. Нікому не хотілося розставатись із таким напрочуд гарним українським вечором...

Гомін почав стихати. Де-не-де мекала вівця. Від степу долітали гомони дикої птиці. Дід Андрій, повечерявши з

сім'єю, сидів ще довгенько на призьбі, покурюючи люльку. Він поглядав на зорі, міркуючи, яка буде погода. Надходив час сінокосів, людям треба було погоди.

Відтак зняв шапку і почав півголосом молитися.

Серед молитви почував якийсь внутрішній неспокій, наче б чогось тривожився. Відмовляючи акафиста, якого знав на пам'ять, він пішов поглянути, чи вартовий біля воріт не спить.

Вартовий, загорнувшись кожухом, похажав з рушницею біля воріт, муркотячи якусь пісню під носом.

— Співаєш, Филимоне? — заговорив дід здалека. Він знав, що так то не конче безпечно зближатися до вартового.

— Не співаю, а підспівую, бо дуже мене сон бере, аби часом не заснути...

— А не чути нічого?

— А хіба що? Тихо, як в усі... Що воно таке мало б бути чути?

— Мені чогось лячно, наче б денебудь недалечке вовкулака блукав.

— Ет! Який там вовкулака! Вам би, діду, спати пора...

— Здоров будь, Филимоне!

— Здоров, діду!

Дід Андрій завернув у село, розпочинаючи акафиста далі від того кондака, на яким зупинився, розмовляючи з козаком.

Йому було соромно, що без причини тривожиться. Вже не йшов на другі ворота, а простував до хати

В цій хвилині пролетів над сивою головою лилик і легенько зачепив його по голові крилом. А може лиш вітрець від крила повіяв. Та від цього дід аж на бік відскочив.

«Господи, що мені сталося?» заговорив сам до себе... «Хіба ж мені вже смерть у вічі заглянула? Чого я так лякаюся? Не в такій небезпеці бував, та не лякався, а ось і лилик настрашив...»

Неждано серед тихої ночі залунав церковний дзвін на тривогу. «Тьфу на тебе! Господи, Спасе, помилуй!..»

Дід Андрій, що лиш задрімав, зараз же схопився й поглянув у віконце. Вдарила заграва з другого боку майдану. Пожежа! — подумав.

— А нуте, дітки, вставайте! — гукав дід, — в селі пожежа.

Усі посхоплювалися відразу. Дід вибіг на двір. Тут вже гамір і крики. Він розглянувся. Пожежа розгорілася на всіх чотирьох сторонах села...

Дід зміркував відразу, що це не випадок, а підпал... Це напевно татари.

Він скочив у хату і вхопив довгий спис у руку.

— Степане! Зброю бери! В селі татари!

Діти стали плакати, а дід вибіг прожогом з хати...

На дворі стало ясно від пожежі. Ціле село прокинулось. Люди з криком, галасом та зойком стали рятувати свою мізерію. Виганяли товар із стайні та виносили з хат своє майно.

Про рятунок горючих хат не було що й думати. Не було чим гасити, а солом'яні дахи, висушені сонцем, займалися один по одному.

У селі стало, мов у пеклі.

Товар ревів, вівці мекали та вертались до горючих повіток, коні бігали, мов скажені, по майдані та перевертали людей, налякані птиці кружляли в окрут полум'я. Діти плакали, жінки голосили, козаки накликували, та ніхто нікого не слухав. Кожен робив, як знав, а дехто таки не знав, що йому робити, і стояв без діла.

Але татари не показувалися...

В таку скрутну хвилину люди лише знають виносити з хати що під руку попаде, і більше нічого.

Судаки найскорше повставали, та й ще не веліли по виносити усього добра з хати й комори. Увихалися всі, аж попріли...

— Аллах! Аллах! — залунало з обох боків, де були ворота. Цей крик був такий могутній і дикий, що приглушив усі крики та зойки в селі. Та не те, що приглушив, але від того чортового крику все в селі притихло. Лиш тріскіт горючих хат та лускіт падаючих покрівель і стель було чути. Все, наче б зачароване, замовкло. Навіть товар занімів. Кожний стояв, мов закамений, і не знав, що робити.

— Зброю бери, чого став? — гукнув якийсь голос.

І знову всі заворушилися, як мурашки. Кожний хапав, що під руку попало, і ладився до оборони.

У цій хвилині з обох боків на майдан сунула чорна валка, збита в купу. Здавалося, що якась чорна, як ніч, хмара

впала на землю і суне лавою з двох боків у село. А з тої хмари безупинно лунав чортячий крик. Аллах, аллах! Почулось декілька пострілів з рушниць, та це їх не спинило. Татари вже були на майдані. Тепер можна їх було при світлі пожежі розпізнати. Вони розбіглися й почали ловити людей.

Дехто був так наляканий, що давався без опору в'язати. Інші оборонялися, хто чим міг.

Дід Андрій із Степаном стали зі списками в руках перед хатою, яка ще не зайнялася. За ними на призьбі сиділи налякані діти, притулившись одне до одного. Палажка поралась ще в хаті. Павлусеві приходило на гадку забрати Ганю, скочити в город та сховатися в бур'ян. Та йому здавалося, що за плечима тата й діда безпечніше. Дрижачи із страху, він голубив і заспокоював сестру.

Якийсь татарин розігнався до них, висунувся довгий спис, наче гадючий язик, і татарин злетів з коня. Перед ним лежало вже декілька татарських трупів... Та в цій хвилині, наче шуліка на курча, впав татарський аркан на голову Степана і повалив його на землю. Дід Андрій нахилився розмотати сина, та в тій хвилині татарська шабля розчерепила йому голову... Оборона пропала. Діти закричали в один голос і задеревіли.

Татари позлазили з коней і зв'язали Степана. Один вхопив налякану на смерть дівчину, її вчепився з усієї сили Павлусь. Татарин тягнув їх обох.

Павлусь у розпучі схопив татарина зубами за руку і вкусив так, що татарин аж засичав з болю. Він пустив Ганю і вдарив з усієї сили Павлуса кулаком по голові. Павлусь втратив пам'ять і впав на землю. Ганя кинулась прожогом у хату. Другий татарин зловив її за довгу косу і почав тягнути до себе.

Тепер стала на порозі Палажка.

В одній спідниці, простоволоса, виглядала страшно. Очі набігли кров'ю з лютости й розпуки. В руках держала сокиру.

Заки татарин успів зв'язати Ганю, Палажка кинулась, мов ранена левиця, й розрубала йому голову. Відтак скочила перед дитину і, закриваючи її своїм тілом, рубала сокирою на всі боки.

Татари нерадо вбивали жінок. То була для них найкраща добича. Один зайшов з боку і вирвав їй сокиру з рук.

Тоді Палажка стала оборонятися кулаками, мов довбнями, і зубами. Не могли її перемогти, бо коли бачила, як її Ганю взяв татарин на руки і поніс, зомлілу, вона, мов несамовита, кусала й била кулаками та розкидала татар, мов околоти.

Татарин добув ножа і штовхнув їй у груди. Кров жбучнула далеко, Палажка застогнала й повалилася мертва...

В цій хвилині Павлусь розплющив очі й побачив трупа матері. Тепер вже нікому його боронити, і він поліз поза хату і сховався в бур'яни.

Звідси міг бачити все, що тоді діялося.

Не багато було таких, що оборонилися. Татари порізали або пов'язали всіх, що були на майдані, а тепер уганялися за дівчатами, ловили їх, в'язали й тягнули в одне місце коло церкви. Інші кинулися зганяти товар, ловити коней та грабувати. Павлусь бачив, як татарин витягнув панотця за бороду і таки під церквою відрубав йому голову. Інші татари почали витягати козацькі вози, запрягали воли та вантажили награбоване добро.

Вони раділи, мов чорти. Добича була добра, бо Спасівка була дуже багате село.

Татари розбивали сокирами скрині й витягали гроші та ліпшу одіжку, а все інше кидали в огонь.

Павлусь дивився на все наляканими очима. Йому здавалося, що це якийсь страшний сон, з якого не може прокинутися. Наслухавшись не раз під ніч оповідання дідуса про татар, він мав не раз такі сни. Тоді плакав і кидався, поки його хто не збудив. Тепер ніхто його не збудить. Йому ще шуміло в голові від татарського удару. Голова боліла. Він знав, що це не сон, а все ж таки не міг рушитися з місця, так задеревів увесь.

З того одубіння прокинувся від плачу полонених людей, що стояли купою під церквою. Татари церкви не підпалювали, аж повиносили усе до чиста. А хата займалася одна по одній. Було ясно, як удень.

Лише мала частина спасівчан змогла втекти в тернину й сховатися.

Про тернину нагадав і Павлусь. Та йому треба було бігти майданом, а там повно татарви.

Він хотів бодай побачити Ганю, та не міг її доглянути між бранцями.

Відізналося в ньому почуття самоохорони. Втекти, втекти куди-небудь із цього пекла! — відізналось йому в душі... Та він не мав сили рушитися з місця. Його наче прикув хто до того пекельного образу, який бачив. Татари ввихались по селі, мов чорти. Їх стіжкуваті шапки й горі вовною обернені кожухи надавали їм такого страшного вигляду, що дивлячись на них, кров замерзала в жилах. Павлусь не раз бачив татарів, тато були крамарі, що заходили в село. Він не раз із них сміявся, прозивав їх з іншими і ровесниками, скубав за кожух, а не раз і грудками за ними кидав. То були люди спокійні, а при тім смішні, смішні...

Тепер не те. Ці татари, хоч і подібні до тих крамарів, але які вони страшні тепер при своїй розбишацькій роботі!

А село все ще палахкотіло і присвічувало їм...

Нараз завважив Павлусь, що татари, виловивши або перебивши людей на майдані та між хатами, пішли поза хату шукати по бур'янах тих, що сховалися. Знову розпачливий крик пійманих дітей, яких несли татари докупити на майдан.

Павлусь кинувся, наче б з ланцюха хотів відірватися, і нишком вибираючи такі місця, де не світилося, побіг просто до частоколу. Тут знову бур'ян. Кропива парила йому руки й лице, але він на те не зважав.

Оглядаючись на всі сторони, він видряпався на частокіл. На другім боці частоколу було густе терня. Але за ним стояв татарин на сторожі й пильно розглядався...

Павлусь зсунувся з частоколу в бур'ян. — Коли оглянувся, побачив, що біля їх хати нишпорив татарин, розгортаючи ногою бур'ян. Тепер Павлусь був би напевно попався в татарські руки.

І звідсіля треба було втікати. Поганці й сюди прийдуть... Павлусь почав розгортати бур'ян і втікати попід частокіл. Вряди-годи підносив голову й розглядався, чи його хто не слідить...

Так дійшов аж до воріт, але тут утратив усю надію на втечу. Біля воріт крутилися піші й кінні татари. Вони щось розмовляли, але Павлусь не розумів.

При воротах стояли осідлані коні, поприпинані до ча-стоколу.

Павлусь підкрався під сами ворота і сховався в гущу ди-кого бозу... Йому сильно билося серце. Вся увага звернена була на те, щоб відіпняти коня, сісти й непомітно втекти.

Та це видалось йому неможливим. Татарам і не сни-лось відступати від коней.

В тій хвилині захвилювало на майдані. Розляглися та-тарські крики, наче б за кимсь гонились. Павлусь розхи-лив галуззя базнику і придивлявся.

Крики наближались саме до цих воріт, де був Павлусь. Він побачив, як кілька волів із страшним ревом і задер-тими в гору хвостами гнало по майдані в сторону воріт, розбиваючи усіх по дорозі. Павлусь таке вже не раз ба-чив у літі на степу, де паслися воли. Тоді саме, як муха дуже тяла, рогатий товар бісився, зривався і втікав у село. Тоді ніяка сила не могла б його спинити. Та тепер не було ні спеки, ні мух; від чого ж воно таке сталося?

Невже ж вони налякалися чогось, щось їх сполошило і вони тепер летять, мов несамошити?

Справді, вони посатаніли. Вони рванулись у ворота. Татари, що тут стояли, хотіли їх спинити.

Воли заревіли глухо, вдарили на татарів мов тараном і взяли їх під ноги. Кілька наляканих коней зірвалося з припони і пігнало в степ. Лишився тільки один кінь, що стояв збоку. Він теж налякався, але не міг зірвати уздеч-ки і, хоч ставав дуба, залишився на припоні, а воли пе-ребігли біля нього.

Цю хвилину використав Павлусь. Він виліз із куща, підв'язав уздечку, заспокоїв коня, закинув поводи на ший і видряпався на сідло.

Кінь, почувши людину коло себе, заспокоївся.

Тепер Павлусь поправився на сідлі і рушив щосили з місця в степ... Татари, яких воли порозганяли, не помітили цього.

Зате один вартовий татарин, що стояв за частоколом та вступився волам з дороги, побачив Павлуса. Хлопець був у білій свитині й відбивав від чорного сідла.

Татарин доміркувався, що це хтось із бранців, і пустився доганяти. На щастя кінь у Павлуся був швидший, а ще й хлопець не зотяжив йому стільки, що рослий татарин. Поганець зміркував, що бранець утече. Він взяв із-за плеча лук і почав стріляти.

Павлуся почув, як стріли свистіли йому попри голову. Від цього кінь налякався і став гнати, мов вихор. Хлопець не міг досягти своїми ногами стремен, і вони били коня по ногах. Серед такої шаленої їзди міг він легко злетіти з коня, мов перце. Тому схилився і держався обі-руч його гриви.

Він вже був певний, що татарин його не догонить. Та нараз щось йому заболіло за лівою лопаткою, наче б ножем різнув. Хлопець помацав рукою. З-за плеча звисала стріла, що зачепилась залізцем за жупан. Павлуся почув, як щось тепле плило йому по спині і дуже цього налякався. Але чути було, як тупіт погоні втихав.

Надворі почало на світ заноситися, коли Павлуся опинився над рікою Самарою. Не чуючи за собою погоні, здержав коня. Через ріку пустився кінь вплав. Павлуся чув від дідуса не раз, що татарський кінь уміє по-майстерськи плавати, і не лякався, що кінь утопиться. Кінь форкав, підгулькуючи вгору, поки не доплив до другого берега. Тут видряпався на суше й так сильно потряс собою, що трохи хлопця з себе не скинув.

Настав ясний день. Павлусеві здавалося тепер, що йому грозить більша небезпека, як уночі. Тепер його з усіх боків видко... Татарва снується по степу, його побачать і напевно зловлять.

Його напав страх. В його уяві татарва була такою силою, що її ніхто не переможе. Дідусь розказував йому, як козаки били татар. Та ось він бачив, як татарів ніщо не стримало, і дідусь і багато інших дужих козаків полягло. І він знову став утікати, хоч сам не знав, куди і до кого, щоб лише далше від цього страшного пекла, в якому він недавно був.

Він вїхав у широкий степ.

Що це? Невже степ, про який у піснях співають?

Уявіть себе малим, дуже малим чоловіком, оттак на палець завбільшки. Уявіть собі, що вас — того маленького чоловіка — поставили на широкому рівному оболонні, на яким ізрідка стоять зарослі травою старі муравельники. — Оболоння вкрите травою, що вам сягає до пояса. Між травою цвіти аж хапають за очі своїми красками; А гляньте довкруги себе... Ніде краю не видно. Обрій неба наче вижолоблена півкуля кругом вас далеко спочиває на землі. Ніде ні лісу, ні гори, лиш муравельники... А поїдете десяток миль у який-небудь бік, те саме й те саме... Ні краю, ні берега.

Це степ, український степ, із своїми високими могилами. Це одинокі дороговкази для людей, що туди заблукають. Деякі могили й називаються своїм іменням, про інші ніхто не знає, ні імени їх, ні відкіля вони взялись.

Ось над одною з менших річок, які вливаються в Самару, стоїть висока могила, її прозвали Свиридовою. Ніхто не знав, чому вона так зветься і ніхто не перечився за це, щоб її назвати інакше. Але всі старші козаки знали, де стоїть Свиридова могила і кожен до неї потрапляв, хоч би й уночі. Тому то частенько козаки змовлялися на Свиридову могилу, як на збірне місце, де можуть напевно з'їхатися. Тут і річка під боком, де можна коня напоїти, і трава тут краща для попасу, і кущі над річкою, де в пригоді і сховатися можна. Ось і тепер спить під Свиридовою могилою козак.

Як лиш на світ Божий почало заноситись, озвалася степова звірина. Ціле степове царство прокинулось і загомоніло на свій лад.

Від цього гамору козак прокинувся. Сів на своєму кожусі, де спав, протер очі й перехрестився.

В одну мить став на ноги й почав розглядатися. На заході побачив широке зарево.

Козак став придивлятися та хитати головою.

«Що за мана? Вчора в цім боці заходило сонце, а сьогодні сходить? Хіба ж воно вертається?».

Козак поліз на могилу й зараз зрозумів усе. Пізнав, що це якась велика пожежа. Це вже певно поганці десь бенкетують. Господи, спаси хрещений народ!

Відмовляючи голосно молитву, пішов до річки вмитися. Його вороний кінь, що пасся недалеко на припоні, як побачив свого пана, заіржав весело, наче б хотів його з дниною привітати.

— Здоров будь, товаришу! Гаразд ночував? — заговорив козак серед молитви.

Не перестаючи молитися, козак почав умивати водою свою бриту голову.

Відтак вийняв із-за пояса малий гребінчик і кусок дзеркальця та став причісувати свій чорний довгий оселедець та й закручувати його за вухо. Так само розчесав вуси і зложив їх складно по-запорозьки вниз.

Семен Непорадний — так він звався — був кремезний козак літ тридцяти. Одягнений у широчезні червоні штани, які підперізував широким шовковим поясом. На ногах добрі шкапові чоботи. Сорочка подерта й замащена, на грудях широко розхристана, звідки визирали широкі косматі та сонцем опалені груди. Миючись, засукав рукави вгору поза лікті і показав жиласті руки, закінчені п'ястками, мов довбеньки.

Непорадний уходив на Січі за неабиякого силача. Згинав залізні штаби, а коня підносив, мов барана.

А мимо його лицарської справності його прозвали на Січі Непорадним за те, що в якійсь зустрічі не вмів собі з татарином дати ради, аж товариші його визволили.

Та він цим не ображався. На Січі не питали нікого, як зветься; там зараз причіпали кожному ймення, з яким не розставався вже до смерті. Хоч би як козака негарно назвати, він цього не соромиться. Козаки говорили: «Не ймення тебе красить, а ти його краси». Найбільше чванився козак тим, коли на ділі показував, що він не є такий, яким його при першій нагоді прозвали...

Причепуривши свого чуба й вуса, Непорадний набрав у боклаг води й поніс коня напувати. Кінь пив воду, любуючись нею, а відтак торкав лобом свого пана в плече, наче б йому дякував.

Тепер козак взявся варити снідання. Вирубав між корчами над рікою три колики й застромив їх у землю так,

що верхом вони сходилися. До цього вершка між коликами прив'язав мідяний казанок, до якого всипав з мішка каші. Опісля наляв води й назбирав сухого бадилля на підпал.

З-за пояса вийняв кресиво та тубку, напоєну порохом, і викресав вогню. Запалену губку вклав у вихоть сухої трави і почав нею махати, поки не загорілась. Тепер розвів ватру, що своїми жовтими язиками підлизувала казанок з усіх боків. Вогонь палахкотів весело, прискаючи іскорками на всі боки.

Непорадний любувався вогнем. Йому ще вчора хотілося розложити ватру, бо комарі дуже кусали, та не зробив цього з уваги на татар. Тепер їх повно вештається по степу, а вогонь видно здалека. Тож волів терпіти від комарів, ніж виставляти себе непотрібно на небезпеку.

«От, заки заварю кашу, то й товариші прийдуть; — думав собі Непорадний. — Та цього добра досить і на п'ять ротів».

Непорадний вийняв люльку й гаманець з тютюном і почав набивати. Поклав відтак вуглика і став пихкати, поправляючи ціпком ватру, в яку з любовістю вдивлявся.

В тій хвилині його вороний форкнув два рази, підвів голову і насторчив вуха.

Козак уже стояв на ногах. Кінь оглядався на пана і звертався головою в той бік, де рано видно було пожежу. Непорадний підбіг до свого леговища, вхопив рушницю і став на могилі. Тепер почув, як земля дудніла від кінських копит і в одному місці захвилювала трава.

Нараз у траві щось забіліло. Козак побачив мале хлоп'я в білій свитині на чорному татарському коні. Воно держалося обіруч гриви, а кінь садив просто до могили. Прийшовши над річку, кінь одним скоком перескочив на другий бік. Такого отрясення не витримав хлопчина і впав з коня в траву.

Кінь побіг просто до вороного і почав з ним обнюхуватись, наче б із старим знайомим вітався.

Хлоп'я лежало обімліле горі спиною на траві. Це був Павлусь. З плечей текла йому кров.

Непорадний приніс води, роздягнув хлопця із свитини й сорочки та й почав промивати рану. Нарвав відтак

листіків, приклав, віддер кусок свого пояса й обв'язав цупко. Відтак взяв хлопця наперед себе й заніс на свою лежанку та вкрив кожухом. Павлусь лежав із заплющеними очима й важко віддихав. У нього було лице бліде, як у мерця. Від того, що він бачив цієї ночі і переживав, можна й розум утратити, не то що...

Непорадний догадувався, що бідне хлоп'я втекло від татарів та цікавий був дечого від нього довідатись. Козак відкрив хлопцеві рота, вляв йому трохи горілки з пляшки та почав нею натирати виски...

Хлопець скривився, а відтак відкрив очі; зразу не тямив, що з ним робиться, та згодом опритомнів. Побачивши над собою козака з люлькою в зубах, не знав, що й гадати про це, чи це на яві, чи може йому так сниться...

— Скажіть, дядечку — каже Павлусь слабим голосом — що зі мною, чи я ще живу?

— Живеш, небоже, і здоров будеш! Ти звідкіля?

— Із Спасівки... Татари розграбили, спалили, людей вимордували, мою маму, тата й діда вбили, сестру взяли... — Хлопець скривився до плачу і став дрижати на тілі, як у пропасниці...

— На тобі, хлопче, глоток горілки, заспокійся, засни, все буде гаразд... біля мене ти безпечний... Павлусь послунав і перестав дрижати.

— Багато було поганців?

— Багато, дядечку, ціла хмара. Вони підпалили село з чотирьох кінців; люди вийшли з хат: вони тоді ловили, страшно було, ой як страшно... Сетру Ганнусю взяли... — і хлопець знову став дрижати й плакати...

«Нерозумно я чиню!» подумав Непорадний: «Я його лише дратую цими питаннями, а воно знеможене, слабе; хай спочине, то згодом усе розкаже»...

— Егеж, хлопче! Козакові соромно плакати: Виростеш, козаком станеш, тоді й засоромишся. Ти заспокійся, проспись... Кажу тобі, ти в мене безпечний, як у Бога за пазухою. Не я сам тут, інші прийдуть, буде нас більше, безпечніше. Цить бо!

Непорадний почав своїми грубими руками загортати хлопця кожухом з усіх боків.

Павлусь знову заспокоївся і став засипляти... Непорадний підвівся потихеньку з землі й пішов до ватри. Каша вже кипіла. Він підмішав її і вкинув добрий кусник сала...

Він задумався... Тож саме тоді, як він отут спав, татарва різала народ хрещений. Боже, Боже! Як воно буває на світі; одному добре, весело, а іншому біда та смерть... Тепер нагадав Непорадний про Павлусевого коня. Кінь стояв біля вороного і хрупав траву. Непорадний прийняв його і здійняв сідло.

Хоч який Непорадний був сильний, воно видалось йому заважке.

Він став його обмацувати та й усміхнувся...

«Далєбі червінці!.. о! і таляри... ну дав Бог сироті долю... доброго коня собі вибрав... Ото поганець награвував, а як поховав штудерно... я бачу, що в татарів вартніше сідло, ніж сам кінь з татарином».

Заніс сідло до своєї лежанки й поклав біля Павлуса, що тепер спав, аж хрпів.

«Та щоб лиш татарин не схотів доганяти його із своїми побратимами, поки мої надїдуть... Та нехай! Не дам себе отак нізащо в каші зісти...».

Знову нагадав кашу й подався туди...

Вороний знову зафоркав на тривогу. Кінь Павлуса рванувся втікати, та припона не пустила, і він став.

Непорадний заспокоївся, бо вороний обернувся головою на схід сонця, значить не звідси, де татарів сподіватися.

Непорадний був уже на могилі з рушницею і побачив гурток козаків, що звідси надїжджали.

— Пугу! пугу! — гукнули козаки, побачивши Семена. Семен не відгукнувся, щоб не збудити хлопця.

— Це ти, Семене? Чому не відгукнешся?..

Непорадний збіг із могили й подався до них.

— Тихше, братіки, тихше! Дитину мені розбудите...

— Ого! А ти звідкіля узяв дитину? Чи ти її вродив, чи Свиридова могила?

— Та бо ви не глузуйте, я правду кажу. Сьогодні раненько надїхало до мене ранене хлоп'я із Спасівки. Вирвався з татарської петлі. Бідне змучене, аж жаль дивитися. Небагато міг і розвідати, зараз і заснув...

— Зварив, братіку, їсти? — заговорило кілька голосів ..

— Та трохи зварив, — каже Непорадний, оглядаючись заклопотано на козаків: — Не сподівався тільки гостей... я ладив на п'ятьох, а вас, слава Богу, чи не п'ятдесят.

— Вгадав, отаманом будеш; далєбі нас п'ятдесят. Стрінули по дорозі ватагу Тріски Остапа, знаєш? Так злучилися...

— Як не знати? А де ж він?

— Здоров, Семене! — обзивається Тріска, злізаючи з коня: — Ну, не турбуйся, решту доваримо самі та й нагодуємося...

— Хіба ж ви цілу ніч їхали?

— Авжеж. Від вечора дотепер.

Козаки оглянулися на сонце. Воно ж уже підійшло високо й озолотило своїми проміннями степ... Від того стала роса парувати й підходити вгору...

Козаки розсідаували та припинали коней, відпинали казанки, збирали паливо й заходились коло варення каші. Поклали на двох росохатих колисках списи й повішали на нім казани...

Вогонь розгорівся з усієї сили...

Тепер стали козаки підходити тихо до Павлуся і придивлятися до нього. Між тими козаками був старий січовий дід Панас.

Йому було 80 літ. Хоч час було йому спочити у якомусь зимовику, він «не давався старості» і волочився з козаками, граючи на бандурі та розвеселяючи їх грою і співом. Приставав від одної ватаги до другої і всюди його приймали. Правда, що не годен був шаблею гаразд вимахувати, зате стріляв з рушниці так, що птиці на лету не хибив. До того він знав лікувати рани зіллям і через те радо його приймали до гурту. Його знала вся Україна як характерника, цебто, такого, що його куля не береться.

Бо й справді! Дід Панас був у походах на Крим, у Польщу, в турецьку та волоську землю, був у не одній біді, а ніколи жадна куля, ні шабля його не дряпнула. Мимо своєї старости він голив чисто лоб й бороду та заплітав по-молодецьки свого сивого чуба. А довгий на аршин вус двома мітлами звисав аж на груди...

— Чи ти йому промив рану? — питає дід Панас Семена.

— Промив водою і приложив листків.

— Це пусте. Рану промивай горілкою, бо вода нечиста. Та ми побачимо, як прокинеться...

— То, кажеш, Спасівка в попелі? — питає один козак.

— Либонь, що так: я бачив сьогодні на світанні велику пожежу з цього боку. Хлоп'я говорило, що Спасівку спалили татари; решти не допитався, бо хлопець заснув...

Козак зажурився і похнюпив голову...

— Ну, а ти чого?

— Е, не питай! Я ж і сам із Спасівки... там батька-матір залишив...

— Семене! А як хлоп'я називається?

— Не вспів запитати.

Козак присів біля Павлуся і став йому пильно приглядатися.

— Стій, козаче! Так не можна, — каже дід Панас. — Наврочиш хлопця... Ось йому сонце в лице світить..., йому холодку треба.

Дід Панас приніс два колики, застромив у землю і розвісив на них свитину, щоб заслонити голову сплячої дитини...

— Чи в вас, діду, були свої діти?

— Чого питаєш?

— А того, що ви заходитеся коло нього, як пестунка...

— Хіба ж це не наш брат, не козацька дитина? Хто знає, що з нього виросте? Тоді і спасибі скаже...

— Та я питаю вас, чи були в вас діти?

— Хоч і були, так що? Тепер нема своїх, то хай і чужими попідкуюся...

— Що ви, люди добрі, таку нерозумну балачку завели? — обіззався один: — Яке кому діло розпитувати? Це не по-козацьки, не питай, а на вус мотай, чого тобі треба... Нам би краще ось танець завести, повеселитися; хто знає, яке буде завтра... Нуте, діду! Замість дітей лікувати, вшквар щось, щоб аж жижки задрижали...

— Та я прошу вас, товариші, не дуже вигукуйте, щоб хлопця не розбудити, — говорив вже сердито Непорадний.

— Який нам чорт до твого хлопця! Сховай собі його за пазуху або де-небудь... степ широкий...

Дід Панас присів оподалик та й став підстроювати бандуру. Він затягнув козацьку стару думу. Козаки його обступили довкола й уважно слухали.

Той, що хотів танцювати, був невдоволений з цього. Він переступав з ноги на ногу, чухав потилицю і сплювував крізь зуби.

Але перебирати не смів. А далі відійшов на бік і ліг у траві...

Дума була довга сама собою, та коли почав її дід перетягати та переплітати грою, вона вийшла ще довша.

Настала тишина. Гамір замовк. Усе слухало.

Від монотонного співу деякі стали дрімати, не виспавшись вночі.

Дід закінчив, вдаривши це кілька акордів.

За той час і каша заварилася.

Порозбирали казани. Кожен виймав з-за халяви ложку і став голосно сьорбати, дмухаючи в кашу...

Дід Панас був з себе радий. От чого він доказав своєю піснею: заспокоїв козаків, що вже починали сваритися...

А той козарлюга, що так хотів танцювати, хропів у траві...

— Чому йому танцювати забаглося? У животі бурмоче, наче б гриміло, цілу ніч не спав, а він танцював би...

— А хіба ж ти його не знаєш? В нього така вдача, що й в могилі танцюватиме. Раз були ми в поході... його поставили на сторожі. Усі були втомлені, кожен був радий, що приліг у травні, а він не видержав та й підсвистуючи, пішов навприсядки...

— А з ворогом теж любить потанцювати, бравий козак.

— Та й хропіти вмів не абияк...

— Ану, Петре! скажи що не будь... Твій язик не любить дармувати...

— Не можу, братчики...

— А то чому?

— Кашу їм...

— Хіба ж не можна їсти й говорити?

— Можна, та, не при каші. Каші шкода...

— А хіба ж воно як?

— Ов недотепний! Сказано: мовчи язичку, їстимеш кашу...

Значить: балакатимеш, кашу відберуть...

Всі засміялися...

— Не бійся, не відберуть... Ось ти що-небудь збреши та душу розведи, а ми усі подбаємо, щоб тобі каша лишилася...

— А знаєте, братчики мої любесенькі, від чого каша гаряча?..

— Від чого?

— Егеж!

Ніхто не відповідав. Кожен задумався, яку дати б відповідь, аби й дотепно й не по-дурному... Воно щось у тім є, коли Петро таке загадав. То дуже хитра голова...

— Ніхто не знає?..

— Та від цього, що при вогні варилася...

— Овва! Хіба ж ми цього не знали... то не жадна штука...

— А чого ж не сказали, як знали?..

— Воно, братчики, так: я тобі покажу коня та питаю: це кінь, правда, а чому він кінь?

— А може бути й кобила...

— Може, але воно тому кінь, бо має чотири ноги, хвіст, гриву, вуха й можна на ньому сідати...

— Ти щось нині недотепний. Тобі спати хочеться...

В тій хвилині Павлусь прокинувся і сів на лежанці.

Того лише ждав Петро Судак, який щойно балакав про коня.

Він підійшов до хлопця.

— Ти, хлопче, із Спасівки? Чи знаєш ти Судаків у Спасівці?..

— Як не знати? Це мій рід... Я Павло Судак...

— Братіку мій рідний, — заговорив Петро і кинувся хлопця обіймати: — Ти й не пізнав мене, я ж Петро...

Павлусь дуже зрадів...

— Скажи, Павлусю, чи живі батько-мати, сестра Ганя вже мабуть велика буде... та й виріс ти не абияк... А що дідусь Андрій?

— Батька й сестру в ясир взяли, дідуся й маму вбили на моїх очах...

Петрові показалася сльоза в очах, він її обтер, щоб ніхто не бачив... та перехрестився...

— Як же ти втік? Розкажи...

Павлусь розплакався. Козаки обступили їх, і він почав розповідати всі свої пригоди...

— От чого Петро сумний був, як сова вполудне, — говорили козаки...

— Тепер, панове товариші, нам би подумати ось що, — говорив Тріска. — Татарва недалеко, вона тепер вертається з тим, що награбила. Чи не скочити б на них так зненацька та перерізати, а добичу відбити?

— Воно б гаразд було, — обзивається хтось із гурту. — Тепер татарин, як спутаний кінь або свиня, що добре наїсться. Він неворухливий. А воно пішла б слава, що ми відбили християнські душі з ясиру...

— Дайте й мені старому слово сказати! — говорив дід Панас. — А відтак, коли моя мова вам не до ладу, то вже робіть, як знаєте...

— Говори, діду, говори! — гукали.

— Воно було б гарно та й по-молодецьки, ось так злітати на татарву та відбити добичу. Та ось воно говориться: не скачи в воду, як не знаєш броду... Ми не знаємо, скільки поганців є. Я гадаю, що їх буде більше, як нас. Якби менше, вони б не важилися нападати на Спасівку. Там були славні лицарі, січовики, а було їх багато. Ну, коли б ми так напали на Спасівку, то як нас є 51, ледве чи вийшов би один живий.

— Правда твоя, діду, правда...

— Це би все гаразд розповідати, а тоді, як можна, так помагай Боже! Коли ж покажеться, що ні, так годі починати, бо було б нерозумно йти так на заріз, як з цього нічого путнього не вийшло б... Вам би насамперед розвідати...

— Пішлимо кількох... Добре, гарно!

— А друге діло таке: наші коні хай спочинуть. Цілу ніч їхали, знемоглись, відпочити треба бодай до полудня. Татарин, навантажений добичею, лізе, як рак. Його не штука здогонити, хоч би й завтра, не втече!

— Отак і зробимо! — гукали козаки. — Спочинемо, а відтак побачимо...

Всі пристали на те, що говорив дід. Вони напоїли коней і полягали в траву, декому по пояс...

За той час дід Панас перев'язав як слід рану Павлусеві й ліг біля нього. Павлуся нагодували кашею, і він заснув знову...

Один Непорадний лишився на сторожі. Поклався на могилі з рушницею й закутив люльку...

Сонце підходило вище й почало припікати. На небі не було ні хмаринки, а ті, що зрання підносилися з нічної роси, позабирав вітерець і поніс далеко.

III

Навкрути царювала тишина; Здавалося, що тепер від променів сонця степова трава з собою розмовляє, бо щось увесь час в ній бриніло, як це буває в літню спеку.

Непорадний, звернений головою в сторону Спасівки, завважив незадовго, як захвилювала трава, а далі побачив татарина на коні. Татарин їхав поволі та все розглядався за слідами, куди рано переїжджав Павлусь. Від того часу потоптана трава попідносилася, роси не стало і слід позатирався. Тому татарин так помалу проїхав ту просторінь, яку Павлусь минув ще рано.

Непорадний скрився в траву, аби його не видно було, й пильно зорив за татариним. Коли цей наблизився до могили, Непорадний держав уже наготові рушницю...

Татарин приїхав аж над саму річку і зііз з коня...

«Тепер пора», подумав Непорадний і почав прицілюватися... Татарин прив'язав коня до куща, а сам пішов убрід на цей бік...

Але Непорадний відразу поклав рушницю біля себе й почав мерщій зсуватися з могили вниз...

«Дурень я, тай годі!» — думав, наближаючись поза могилу до свого леговища. «Чи то штука на таку віддаль татарина вбити та й товаришів розбудити? Я його живо-го піймаю».

Він вмить відв'язав від сідла свій аркан і скочив за могилу так, що татарин його не помітив.

Непорадний був мистець орудувати арканом. У цьому була сильна його сторона. Ніхто з товаришів не запам'ятав, щоб Непорадний не втрапив. І славний був у нього аркан: увесь шовковий, тонкий і дуже міцний. На аркан ловили козаки ворога, коней, а коли траплялося, то й дику козу, сугака. Непорадний аж усміхнувся, беручи свій струмент у руку. Затягнув петлю, відтак поскла-

дав увесь аркан. Один кінець держав цупко в лівій руці, а в праву узяв петлю із складками мотуза... Приладившись отак і криючись поза могилу, він стежив, що татарин робитиме

Татарин підкрадався до обозу, як кіт. Він, ще як сидів на коні, бачив, що козаки спали як мертві, що сонце пекло їм голови, і знав добре, що чоловік, сплячи на сонці, має важкий сон, наче б зачадів... Такий не легко прокинеться.

Йому майнуло в голові зайти сюди й вирізати всіх, як баранів, заки хто видасть із себе голос.

Те, що він думав, можна було зміркувати з того, що він тепер робив.

Татарин, високий і плечистий хлоп, засукав рукави своєї свитки, поправив шапку й витягнув із-за пояса довгого ножа. Ніж заблищав на сонці, як срібло. Татарин поправив ще щось на собі й узяв ножа в зуби...

Цю хвилину використав Непорадний. Повернувся до татарина боком, розставив широко ноги і махнув правою рукою.

Аркан фуркнув у повітрі, став блискавкою розвиватися і впав на голову татарина в хвилину... коли він брав ножа в руку.

Петля вхопила його впоперек.

Коли перша трудність з арканом у тому, щоб потрапити петлею як слід, то ще більша тягнути аркан так, щоб петля засилилася, а пійманий, не мав часу розмотатися. Легше це зробити, коли пійманий на бігу; тоді він сам засиляється. А тут татарин стояв на місці й треба було його засилити.

В Непорадного бігали руки, як у ткача. Він великими куснями стягав аркан до себе, а відтак, сіпнув з усієї сили, й татарин упав горілиць на землю...

Миттю прискочив до нього Непорадний і вхопив лівою рукою за горло.

Настала скажена боротьба. Татарин, пійманий в петлю, випустив з руки ножа. Він став пручатися й звільнився настільки, що мав свободні руки. Непорадний зміркував, що татарин дужчий від нього... Гукнути б на товаришів, щоб допомогли? Знову б його прозвали та ще й насміялися. Ні! Мусить собі сам допомогти. Скрутив тата-

рина з усієї сили. Обом зайшли кров'ю очі. Важко дихали один на одного, а жили на руках понабігали, як мотузки.

Татарин придавив Непорадному руку костистим підборіддям до грудей так сильно, що йому аж заболіло. Хотів її звільнити, та не міг. В цю хвилину вихопив татарин у Непорадного з-за пояса гострий ніж, а Непорадний вирвав руку з-під татаринової бороди і вхопив його за руку, в якій цей держав ножа. Ще хвилина, і Непорадний заціпив з усієї сили татарина кулаком меживіч.

З носа жбухнула кров. Татарин втратив пам'ять, а тоді заки отямився, вже був зв'язаний. Непорадний устав з землі і так важко дихав, що йому аж дух захоплювало.

— Гей, козаки! Уставайте, — кричав захриплим голосом, — маємо гостя.

Козаки посхапувалися з трави. Кожний був заспаний і не міг зараз очуняти. Ярке сонце освітлювало їх. Протирали очі, та й лягали знову. Другі, повстававши, ходили один поза одного, як сонні.

— Та що ви? Попились, чи що? Кажу: татарина піймав.

Найскорше отямився дід Панас. Він перший прийшов до Непорадного.

— Гей, діти, очуняйте, — гукав дід. — Воно не жарти. Один татарин вже тут, а за хвилину може їх бути більше.

Непорадний поспішив до татарського коня, бо то була його воєнна добича. Козаки стали сходитися. Татарин пручався з усієї сили.

— Хіба в нас ножа немає? — гукав один козак, виймаючи ножа з-за халяви. — Чого з ним воловодитись?

— А не сором тобі пов'язаного різати? — каже дід Панас. — Живий все більшу ціну має, як мертвий, не руш його!

Козак відійшов, сплюнувши. Дід Панас наблизився до татарина, якому кров текла з носа й заливала уста.

— Як би воно допомогти, щоб не околів, — каже повагом Тріска, — його язик може нам придатися. Принесіть, хлопці, води, а ти, діду, роби, що знаєш, щоб татарин був живий.

Принесли води. Дід присів до татарина й обмивав йому кров з лиця. Татарин заляв по-татарськи і заскреготав зубами.

Дід Панас знав татарську мову й каже:

— Послухай, небоже. Хочеш бути живий, то говори правду, про що тебе питатиму, а то буде з тобою лихо. Козаки не знають жартів. Не те, щоб тебе вбили, та ще мучитимуть поперед.

Татарин знову став злитися і страшно проклинати.

— Що він каже? — питали козаки.

— То ж то й біда, що нічого не каже... Ти мені кажи зараз, кілька вас було цієї ночі у Спасівці і де тепер твій кіш буває?.. Татарин ні слова, лише відвернув голову набік...

— Ану, що промовить, коли гарненько попросимо! — говорив один козак, наближаючися з розпаленим залізом: — Я заздалегідь приладив. Трохи припечемо п'яти, так. скаже, усе виспіває. Подержіть, хлопці, ноги.

Козаки підняли татаринів ногу вгору...

— Не дай пекти ноги, — каже татарин до діда, — я все скажу.

— Лишіть його, хлопці! — каже дід: — Ну, говори, а не дуже бреші!..

— Ми були цієї ночі в Спасівці. В нашому загоні було 400 люда. Ватажував наш славний Мустафа-ага, син Ібрагіма, ханського Девлетгірея. Ми пішли на Україну на свою руку грабувати й брати ясир. Що сталося із Спасівкою, чи багато взяли бранців, я не знаю, бо я стояв за частоколом на сторожі, а відтак пігнав за якимсь хлопцем.

— Чи варто було за хлопцем ганяти?

— Так казав ватажок, значить, ніхто не смів втекти... Ми знали про Спасівку, що там багато заможних людей. Це донесли нам татари-крамарі. На це село ми давно ладилися. Де тепер наш кіш, я не знаю... Мабуть, додому вертається.

Тріска прислухувався тій мові, бо розумів її.

— Багато вас перебили в Спасівці? — питає.

— Не знаю. Я в Спасівці не був, а за частоколом сторожив.

Тріска мотав усе на вус і підсміхався, бо вже мав у голові готовий план, що йому робити: треба до татар зблизитися, а ніччю на їх кіш напасти. Вони ще не будуть далеко, бо з грабіжжю та з ясиром ідеться поволі...

— Аллах! Аллах! Аллах! — заревіло з усіх боків, аж луна степом пішла...

Козаки усі розскачались від татарина й кинулись до зброї...

Дивляться, а їх з усіх боків обскочило більш як сотня козаків...

— Чорт батька твого! — сердяться козаки: — От налякали!

— Ха! ха! ха! — сміялися ті, що тепер прийшли: — Правда, що налякали?..

Попереду виїхав сотник Андрій Недоля на буланому турецькому коні.

— А в вас до біса який звичай? Вас би треба палицями! Згуртувались, як вівці над сіном, та й про світ забули... А де вартові, де сторожа?

— Якого біса нам удень сторожі? — обіззався Тріска. — Хіба ми посліпили?

— Видно, що й посліпили й поглухли. Ми підїхали під саміський обоз, а ви ні чичирк... Вам би чабанами бути, а не козаками; тьфу, крамарі! Татарина торгують.

Трісці кров підступила до голови на таку зневагу...

— Ти не гримай! — каже і вдарив рукою по шаблі.

— Звідки Господь привів? — спитав дід Панас.

— Що тут у вас сталося? — питає Недоля.

Дід Панас розповів йому усе...

— Гаразд, хлопці! Робота буде, лише коні трохи спочинуть... Як тебе звуть?

— Я Остап Тріска, ватажок...

— Ось і добре, — каже Недоля.

— Пристаєте, панове козаки, під мою руку? — гукнув Недоля.

— Нема що говорити, а треба пристати! — каже дід Панас: — Хай буде один ватажок, бо де дві газдині, там хата неметена. Сотника Недолю я добре знаю й скажу, що славний козак...

— Хай буде й він, аби добрий! — гукали козаки.

Недолинні козаки пустили своїх коней у річку, а відтак поприпинали пастися.

Недоля, узявши Тріску й діда Панаса під руку, пішов з ними на могилу порадитись.

Тим часом козаки забавлялися з татариним. І між ними були такі, що знали по-татарськи.

Татарин просив їсти. Йому розв'язали руки, дали чарку горілки й піднесли казанок з кашею. Татарин був голодний, як вовк, і жваво напихав в себе кашу. Тепер стало йому весело і він став розмовляти...

— Може тобі показати того хлопця, що ти за ним гнався?

— Ану, покажіт...

— Павлусю, ходи сюди!

Павлусь, побачивши татарина, задрижав на тілі... Не хотів іти...

— Ну, ходи, не бійся, він тобі нічого не зробить тепер, — підбадьорювали його козаки.

Павлусь дивився заляканими очима на татарина.

Татарин махав до нього рукою й усміхався.

— То бач, сину, воєнне діло! До цього треба звикати, — пояснював один козак. — Зловиш ти його, ти йому пан, зловить він тебе, то в ясир пожене.

Павлусь справді осмілювався. Він почав приглядатися до татарина зблизька. Це справді такий, як ті крамарі татари, що в село заходили. А які вони вчора були страшні! Він гадав, що їм ніхто не встоїть, а тут ось зловив його сам Непорадний та й зв'язав, як барана.

— Ти налякався вчора? — питає татарин.

Павлусеві переклали ці слова на українську мову.

— Ти мене, чорте, стрілою у спину поцілив, — каже Павлусь.

Татарин засміявся...

— Ну, вибачай, це воєнне діло, я не знав, що поцілю на бігу...

— А де твій кінь?

— Пасеться.

— А сідло є?

— Єгеж!

— Ти мені подаруй твоє сідло, а я тобі моє дам. Заміняємося та побратимами будемо.

Ця розмова велася через перекладача. Павлусь, почувши Останні слова, не розумів, чого татариннові треба. Він знав за козацьке побратимство, але хіба з татариним можна?

— Міняйся, хлопче, це можна, — кажуть козаки. — Як треба, то й з чортом покумайся. Може він допоможе тобі сестру віднайти, — дораджував йому хтось.

Коли діло йшло про сестру, то Павлусь не жалів нічого, себе самого віддав би.

Згодився. Татарин подав руку і дуже радий був.

Павлусь уже йшов з сідлом, тай стрів Непорядного й розповів йому про заміну сідла. Непорядний його задержав.

— Так ти, татарине, сідло міняєш з хлопцем?

— Вже й заміняв...

— Егеж? А ти маєш своє сідло? Вибачай, це моя воєнна добыча, і ти і твій кінь і твоє сідло...

Татарин нахмурився і люто глянув на Непорядного...

— Ось що, небоже! Тобі не побратимства хочеться, а червінців, що в сідлі заховані, от як! Ну, признайся! Правда? Скажи, чийого коня хлопець забрав?

Татарин мовчав.

— От хитрий поганець! — говорили козаки сміючись. — Якого побратима знайшов... Відтак з легким серцем продав би цього побратима на базарі...

Татаринові не вдалося.

За той час обидва ватажки порадилися зробити так: Вони підійдуть під татарський кіш. Татарин покаже дорогу. Передом підуть козаки з Тріскою і стануть зачіпати татар, щоб їх з коша заманити. Тріска із своїми втікатиме. Татари поженуть за ними, а тут уже стоятиме Недоля й привітає їх гарненько. Коли б татари не рушались у погоню, то це значить, що їх небагато й можна вдарити на кіш. Татарина поведе на аркані Непорядний.

Такий наказ виголосив Недоля перед козаками і звелів сидлати коні.

IV

Павлусеві забилося серце, як почув сотників наказ. Він сьогодні побачить те, про що від дідуся стільки наслухався. Побачить, як козацтво зустрінеться з татара-